

Դանիելի Գիրքը — Թիվ Տասը

Գործընթացը

Jeff Pippenger

2023-12-05

Դանիելի գրքի առաջին գլխում Դանիելը տարվեց այն յոթանասունամյա գերությունը, որ մարգարեացել էր Երեմիան, և մնաց այնտեղ մինչև Կյուրոսի առաջին տարին:

Եվ Դանիելը շարունակեց մինչև Կյուրոս թագավորի առաջին տարին: Դանիել 1:21.

Այսպես Դանիելը ապրեց յոթանասուն տարվա գերության ամբողջ պատմության ընթացքում՝ մինչև այն հրամանը, որով հին Իսրայելին թույլատրվեց վերադառնալ՝ վերականգնելու և վերականգնելու Երուսաղեմը:

Պարսկաստանի Կյուրոս թագավորի առաջին տարում, որպեսզի կատարվեր Երեմիայի բերանով ասված Տիրոջ խոսքը, Տերը գրգռեց Պարսկաստանի Կյուրոս թագավորի հոգին, և նա հռչակեց իր ամբողջ թագավորության մեջ, նաև գրավոր հրաման արձակելով, ասելով. Եզրա 1:1:

Ուստի Դանիելը խորհրդանիշն է այն փորձության ընթացքի, որ սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին՝ հարյուր քառասունչորս հազարի համար, և շարունակվում է մինչև «հրամանը», որը նշանավորում է Բաբելոնից դուրս կանչվելը:

Եվ ես լսեցի այլ մի ձայն երկնքից, որ ասում էր. Դո՛ւրս եկեք նրանից, Իմ ժողովուրդ, որպեսզի նրա մեղքերին մասնակից չլինեք, և որպեսզի նրա պատուհասներից չընդունեք: Որովհետև նրա մեղքերը հասել են մինչև երկինք, և Աստված հիշել է նրա անօրենությունները: Հայտնություն 18:4, 5.

Գերության յոթանասուն տարիները հարյուր քառասունչորս հազարի փորձության և մաքրման ժամանակաշրջանն են: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին իսլամի երրորդ Վա յը հասավ: Սա ճանաչվում է միայն նրանց կողմից, ովքեր ընդունում են ադվենտիզմի հիմնարար ճշմարտությունները: Առաջին Վա յը և երկրորդ Վա յը երկուսն էլ pioneerների կողմից ճիշտ կերպով նույնացվել էին որպես իսլամ: Թե՛ 1843 թվականի, թե՛ 1850 թվականի pioneerների քարտեզների վրա, որոնք հավանության էին արժանացել էլեն Ուայթի կողմից, և որոնք ճանաչվում են որպես Ամբակումի երկրորդ գլխի կատարման իրականացում, իսլամը նույնացված է որպես հինգերորդ և վեցերորդ Փողեր: Վերջին երեք Փողերը Վա յի Փողեր են:

Եվ տեսա ու լսեցի մի հրեշտակ, որ թռչում էր երկնքի մեջտեղով և բարձր ձայնով ասում. «Վա յ, վա յ, վա յ երկրի բնակիչներին՝ այն երեք հրեշտակների փողի մյուս ձայների պատճառով, որոնք դեռ պիտի հնչեն»: Հայտնություն 8:13:

Եթե կան երեք Վա յ փողեր, և առաջին ու երկրորդ Վա յ փողերը իսլամն են, ապա բավականին պարզ է ճանաչել, որ երրորդ Վա յ փողն էլ նույնպես իսլամն է: Իսլամի՝ որպես Վա յ փողերի խորհրդանիշի տարրերից մեկը նրանց զսպվածությունն է, և ապա՝

երբ նրանք արձակվում են: Քույր Ուայթը Հայտնություն յոթի չորս հոդմերը ներկայացնում է որպես «զայրացած ձի», որը ձգտում է «արձակվել» և իր հետևից «մահ ու կործանում բերել»:

«Հրեշտակները պահում են չորս հոդմերը, որոնք ներկայացված են որպես բարկացած մի ձի, որ ձգտում է պոկվել ու սլանալ ողջ երկրի երեսով՝ իր ճանապարհին բերելով կործանում և մահ:»

«Մի՞ թե պիտի ննջենք հենց իսկ հավիտենական աշխարհի շեմին: Մի՞ թե պիտի լինենք բուր, սառը և մեռյալ: Ո՛ հ, երանի թե մեր եկեղեցիներում ունենայինք Աստծո Հոգին և շունչը՝ Նրա ժողովրդի մեջ ներշնչված, որպեսզի նրանք կանգնեն իրենց ոտքերի վրա և ապրեն: Մենք պետք է տեսնենք, որ ճանապարհը նեղ է, և դուռը՝ անձուկ: Բայց երբ անցնում ենք անձուկ դռնով, նրա լայնությունն անսահման է»: Manuscript Releases, հատոր 20, 217:

Չորս հրեշտակները, որոնք զսպում են չորս հոդմերը, զսպում են Աստվածաշնչյան մարգարեության այն «զայրացած ձիուն», որը մահ և կործանում է բերում: Հայտնության իններորդ գլխում, որտեղ նույնացվում են առաջին և երկրորդ Վայքի փողերը, մի թագավոր է նույնացվում: Նա նույնացվում է Հայտնության «ինը-տասնմեկ»-ում:

Եվ իրենց վրա թագավոր ունենին, որ անդունդի հրեշտակն է, որի անունը եբրայերեն լեզվով Աբադդոն է, իսկ հունարեն լեզվով նրա անունը Ապոդլիոն է՝ լինելով նրանց վրա: Հայտնություն 9:11.

Իսլամի թագավորի անունը, և հետևաբար՝ բնավորությունը, եբրայերենում Աբադդոն է, իսկ հունարենում՝ Ապոդլիոն: Թե՛ Հին, թե՛ Նոր Կտակարաններում, որոնք ներկայացված են եբրայերենով և հունարենով, Իսլամի բնավորությունը գտնվում է այդ երկու անունների սահմանման մեջ: Երկու բառերի սահմանումն էլ «մահ և կործանում» է: Քույր Ուայթն ասում է, որ այն «զայրացած ձին», որին չորս հրեշտակները զսպում են, մինչև հարյուր քառասունչորս հազարը կնքվում են, ձգտում է պոկվել և իր ճանապարհին բերել «մահ և կործանում»:

Սուրբ Գրություններում Իսլամին արված առաջին հիշատակությունը Իսմայելն է՝ այն մարդկանց հայրը, որոնք պահում են Իսլամի կրոնը: Այդ առաջին հիշատակության մեջ նա բնորոշվում է որպես վայրի մարդ, և «վայրի» թարգմանված բառը նշանակում է «վայրի արաբական ավանակ»: Իսլամին վերաբերող առաջին մարգարեական հիշատակությունը ձիազգիների ընտանիքի խորհրդանիշ է, և ձին այն պատկերն է, որով պիոներները ներկայացրել են առաջին և երկրորդ Վայքի Իսլամը երկու սրբազան գծապատկերների վրա: Հայտնության յոթերորդ գլխի չորս հոդմերը պահվում են զսպված, կամ «սահմանափակված», մինչև որ Աստված կնքի Իր ժողովրդին: Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման գործընթացը նաև փորձության գործընթացն է և մաքրման գործընթացը:

Այս բոլոր մարգարեական պատկերավորումները ներկայացված են Դանիելի յոթանասունամյա գերությամբ, որ սկսվում է Հովակիմից՝ որպես առաջին պատգամի գորացման խորհրդանիշի, մինչև այն «հրամանը», որ մարդկանց՝ տղամարդկանց և

կանանց, կանչում է դուրս գալ Բաբելոնից: Իսլամի զսպումն, ապա՝ արձակումը, մարգարեական բնութագիր է Իսլամի՝ որպես աստվածաշնչյան մարգարեության խորհրդանիշի:

Երբ դրանք հիշատակվում են որպես «չորս քամիներ», դրանք զսպված են պահվում, մինչ Աստծո ծառաները կնքվում են: Երկրորդ Վայի սկզբում, երեք հարյուր իննսունմեկ տարի և տասնհինգ օր ժամանակամարգարեության մեջ, որ կատարվեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, երկրորդ Վայի իսլամը ներկայացնող չորս հրեշտակներ «արձակվեցին»: Մարգարեության վերջում նրանք «զսպվեցին»:

ասելով շեփոր ունեցող վեցերորդ հրեշտակին. Արձակի՛ր այն չորս հրեշտակներին, որ կապված են մեծ Եփրատ գետի վրա: Եվ արձակվեցին այն չորս հրեշտակները, որոնք պատրաստված էին մի ժամի, և օրվա, և ամսվա, և տարվա համար, որպեսզի սպանեն մարդկանց երրորդ մասը: Հայտնություն 9:14, 15.

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության մեջ առաջին պատգամը գործությամբ օժտվեց, երբ երրորդ Վայի Իսլամը «արձակվեց»: Սակայն այն անմիջապես «զսպվեց»: Քույր Ուայթը բացատրում է, թե ինչու դա տեղի ունեցավ, բայց նախ պետք է հիշենք, որ Իսլամի նպատակը իր առաջին աստվածաշնչյան հիշատակության մեջ ազգերին բարկացնելն էր, որովհետև Իսմայելի ձեռքը պիտի լիներ ամեն մարդու դեմ, և ամեն մարդու ձեռքը՝ Իսլամի դեմ:

Եվ Տիրոջ հրեշտակը նրան ասաց. «Ահա դու հղի ես, և որդի պիտի ծնես, և նրա անունը Իսմայել պիտի կոչես, որովհետև Տերը լսել է քո նեղությունը: Եվ նա վայրենի մարդ պիտի լինի. նրա ձեռքը բոլոր մարդկանց դեմ պիտի լինի, և բոլոր մարդկանց ձեռքը՝ նրա դեմ. և նա պիտի բնակվի իր բոլոր եղբայրների ներկայությամբ»: Ծննդոց 16:11, 12.

Իսլամի նպատակը աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ այն է, որ բոլոր ազգերը միավորվեն իսլամի դեմ՝ նախքան Միավորված ազգերի կազմակերպությունը իր բարկությունը կդարձնի շաբաթապահների վրա: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին յուրաքանչյուր ոք, ով հասկանում է 9/11-ը որպես միլլերական իրադարձությունների հաջորդականության կրկնության սկզբի նշան, դարձավ ինչպես «Դանիելը», երբ նա տարվեց Բաբելոն յոթանասուն տարի: Հովակիմը նույնացնում է այդ փորձության գործընթացի սկիզբը, և այնժամ երրորդ Վայի իսլամը արձակվեց, սակայն անմիջապես զսպվեց, որպեսզի Աստված կարողանար կնքել Իր ժողովրդին:

«Այս տեսիլքը տրվեց 1847 թվականին, երբ շաբաթը պահող աղվենտ եղբայրներից շատ քչերն էին, և նրանցից էլ քչերն էին ենթադրում, թե դրա պահպանումը բավականաչափ կարևորություն ունի՝ Աստծու ժողովրդի և անհավատների միջև բաժանարար գիծ անցկացնելու համար: Այժմ այդ տեսիլքի կատարումը սկսում է երևալ: Այստեղ հիշատակված «այդ նեղության ժամանակի սկիզբը» չի վերաբերում այն ժամանակին, երբ ժանտախտները պիտի սկսեն թափվել, այլ մի կարճ ժամանակահատվածի՝ հենց դրանց թափվելուց առաջ, մինչ Քրիստոսը սրբաբանում է: Այդ ժամանակ, մինչ փրկության գործը մոտենում է իր ավարտին,

նեղությունը պիտի գա երկրի վրա, և ազգերը պիտի բարկանան, սակայն զսպված պիտի լինեն, որպեսզի չխանգարեն երրորդ հրեշտակի գործին: Այդ ժամանակ պիտի գա «ուշ անձրևը», կամ Տիրոջ ներկայությունից եկող զովացումը, որպեսզի զորություն տա երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն ձայնին և սրբերին պատրաստի կանգնելու այն ժամանակաշրջանում, երբ յոթ վերջին ժանտախտները պիտի թափվեն»: Վաղ գրություններ, 85:

Դանիելի յոթանասուն տարիները սկսվեցին 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, երբ իսլամը արձակվեց և բարկացրեց ազգերին՝ հանկարծակի ու անսպասելի հարվածելով Հայտնություն տասներեքի երկրի զազանին: Այնուհետև իսլամը սանձվեց, որպեսզի երրորդ հրեշտակի գործը կարողանա ավարտվել: Երրորդ հրեշտակի գործը Աստծո ժողովրդի կնքումն է, և երբ այդ գործը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, Վերջին Անձրևը սկսեց «ցողել»: Դանիել առաջին գլուխը պատկերում է հարյուր քառասունչորս հազարի փորձության գործընթացը, որը սկսվում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին և շարունակվում մինչև Հայտնություն տասներեքի երկրորդ «ձայնը» Աստծո մյուս հոտը Բաբելոնից դուրս է կանչում: Հետևաբար, Դանիելը ներկայացնում է մի ժողովուրդ, որն այժմ գտնվում է հոգևոր գերության մեջ՝ մինչև իսկ փորձության գործընթացի հենց ավարտը: Դանիել առաջին գլխում փորձության ժամանակահատվածի ավարտը բնորոշվում է որպես «օրերի վերջը»:

Եվ այն օրերի ավարտին, որոնց մասին թագավորն ասել էր, որ նրանց իր մոտ բերեն, ներքինապետը նրանց բերեց Նաբուգոդոնոսորի առաջ: Եվ թագավորը խոսեց նրանց հետ, և նրանց բոլորի մեջ չգտնվեց մեկը Դանիելի, Անանիայի, Միսայելի և Ազարիայի նման. ուստի նրանք կանգնեցին թագավորի առաջ: Եվ իմաստության ու հանճարի բոլոր հարցերում, որոնց մասին թագավորը հարցնում էր նրանց, նա նրանց գտավ տասնապատիկ ավելի լավ, քան բոլոր մոգերն ու աստղագուշակները, որոնք գտնվում էին նրա ամբողջ թագավորության մեջ: Դանիել 1:18-20.

Երրորդ փորձությունը, որը ներկայացնում է մարգարեական փորձաքար Դանիելի և երեք արժանավորների համար, այն էր, երբ նրանք քննվեցին Նաբուգոդոնոսորի կողմից և գտնվեցին «տասնապատիկ ավելի լավ, քան բոլոր կախարդներն ու աստղագուշակները, որ կային նրա ամբողջ թագավորության մեջ»: Երրորդ փորձությունը ներկայացվում է դատաստանով, և դատաստանը տեղի ունեցավ «օրերի վերջում»: Դանիելի գրքում «օրերի վերջը» այն տեղն է, որտեղ Դանիելը կանգնում է իր բաժնի մեջ:

«Շատերը պիտի սրբվեն, և պիտի սպիտականան, և պիտի փորձվեն, բայց ամբարիշտները ամբարշտություն պիտի գործեն. և ամբարիշտներից ոչ մեկը պիտի հասկանա, բայց իմաստունները պիտի հասկանան.... Երանի՛ նրան, ով սպասում է և հասնում է հազար երեք հարյուր երեսունհինգ օրերին: Բայց դու (Դանիել՝ լ) գնա՛ քո ճանապարհով մինչև վերջը, որովհետև պիտի հանգչես և պիտի կանգնես քո վիճակով օրերի վերջին»:

«Ժամանակը հասել է, որ Դանիելը կանգնի իր վիճակված բաժնում: Ժամանակը հասել է, որ նրան տրված լույսը աշխարհի գնա ինչպես երբեք առաջ: Եթե նրանք,

որոնց համար Տերն այսքան շատ բան է արել, քայլեն լույսի մեջ, ապա Քրիստոսի և Նրան վերաբերող մարգարեությունների մասին նրանց գիտությունը մեծապես կաճի, մինչ նրանք կմոտենան այս երկրի պատմության ավարտին»: The Seventh-day Adventist Bible Commentary, h. 4, 1174.

Քույր Ուայթը «օրերի վախճանը» նույնացնում է Դանիելի տասներկուերորդ գլխի տասներորդ համարի մաքրման գործընթացի հետ կապակցությամբ: Նա հաճախ կիրառում է տասներորդ համարը՝ տասներեքերորդ համարի «օրերի վախճանի» հետ միասին:

«Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտականան և պիտի փորձվեն. բայց ամբարիշտները ամբարշտություն պիտի գործեն, և ամբարիշտներից ոչ մեկը պիտի հասկանա, իսկ իմաստունները պիտի հասկանան... Երանի նրան, ով սպասում է և հասնում է հազար երեք հարյուր երեսունհինգ օրերին: Բայց դու (Դանիել), գնա՛ քո ճանապարհով մինչև վախճանը. որովհետև պիտի հանգչես և օրերի վախճանին պիտի կանգնես քո վիճակի մեջ»:

«Այսօր Դանիելը կանգնած է իր վիճակում, և մենք պետք է նրան տեղ տանք, որպեսզի խոսի ժողովրդին: Մեր պատգամը պետք է առաջ գնա որպես վառվող ճրագ: «Այն ժամանակ պիտի ելնի Միքայելը՝ մեծ իշխանը, որ կանգնած է քո ժողովրդի որդիների համար. և պիտի լինի նեղության մի ժամանակ, որպիսին չի եղել այն ազգ լինելու օրերից մինչև այդ ժամանակը. և այն ժամանակ պիտի ազատվի քո ժողովուրդը, ամեն մեկը, որ գտնվի գրքում գրված: Եվ երկրի փոշու մեջ ննջողներից շատերը պիտի արթնանան, ոմանք՝ հավիտենական կյանքի, և ոմանք՝ ամոթի ու հավիտենական արհամարհանքի համար: Իսկ իմաստունները պիտի փայլեն երկնականարի պայծառության պես, և նրանք, որ շատերին արդարության են դարձնում, ինչպես աստղերը՝ հավիտյանս հավիտենից»:

«Այս խոսքերը ներկայացնում են այն գործը, որ մենք պետք է կատարենք այս վերջին օրերին: Մենք կեսով իսկ արթուն չենք: Մենք չունենք այն գործությունը, որ անհրաժեշտ է կատարվելիք այն գործն իրականացնելու համար, որը պետք է արվի: Մենք պետք է մտնենք կյանքի մեջ, մտնենք միության մեջ: Այժմ, հենց այժմ, մենք պետք է կանգնենք այնպիսի դիրքում, որտեղ ապաշխարությունն ու ներումը պիտի լինեն մեր գործի ակնառու առանձնահատկությունները: Պետք է ոչ մի վեճ չլինի: Չափազանց ուշ է սատանայի հետ նրա՝ աչքերը կուրացնելու գործում զբաղվելու համար: Չափազանց ուշ է ականջ դնելու մոլորեցնող հոգիներին և դների վարդապետություններին:»

«Ինձ հանձնարարված է ասել, որ երբ Սուրբ Հոգին լեզու և խոսք պարզևի, մենք կտեսնենք մի գործ, որ նման կլինի այն գործին, որ կատարվեց Պենտեկոստեի օրը: Քրիստոսի ներկայացուցիչները խոհեմաբար կգործեն: Այստեղ և այնտեղ չի գտնվի մեկը կամ մյուսը, որ ձգտի քանդել և կործանել:»

«Մինչև որ վճիռը ծնունդ առնի, մինչև որ օրը անցնի մղեղի պես, մինչև որ Տիրոջ սաստիկ բարկությունը գա ձեզ վրա, մինչև որ Տիրոջ բարկության օրը գա ձեզ վրա, փնտրեցե՛ք Տիրոջը, երկրի բոլոր հեզե՛ բը, որ կատարել էք Նրա դատաստանը.

փնտրեցե՛ք արդարություն, փնտրեցե՛ք հեգություն. գուցե թե ծածկվեք Տիրոջ
բարկության օրը»: Australian Union Conference Record, March 11, 1907.

Դանիելի Բաբելոնեան գերութեան եօթանասուն տարիներով ներկայացուած մէկ
հարիւր քառասունչորս հազարի կնիք դրուիլը ներկայացուած է Դանիելի գրքի
տասներկուերորդ գլխի տասներորդ համարում: Այդ համարը կրում է «ճմարտութեան»
ստորագրութիւնը, որովհետեւ այն նշում է այն երեք քայլերը, որոնք «ճմարտութիւն»
եբրայերէն բառի յատկանիշներն են: Շատերը պիտի մաքրուին, սպիտականան, ապա
փորձուին: Դանիելն ու երեք արժանաւորները առաջին գլխում մաքրուեցին Աստծու
երկիւղով, որովհետեւ վճռեցին չուտել բաբելոնեան կերակուրը: Ապա նրանք
դրսետրեցին մի դէմք, որ դարձուած էր աւելի գեղեցիկ եւ աւելի լի, քան բաբելոնեան
կերակուրը ուտողների դէմքը: Նրանց դէմքը Քրիստոսի արդարութիւնն էր, որը
սպիտակ հանդերձներն են: Ապա նրանք փորձուեցին, երբ մտան Նաբուգոդոնոսորի
դատաստանի մէջ՝ օրերի վախճանին:

«Օրերի վախճանին», երբ Դանիելը կանգնի «իր վիճակի մէջ», Աստծու ժողովրդի
համար «Քրիստոսի և Նրան վերաբերող մարգարէությունների գիտությունը մեծապէս
պիտի ավելանա»: Նաբուգոդոնոսորը նկատեց, որ «իմաստության և հանճարի բոլոր
գործերում» Դանիելը և երեք արժանավորները «գտնվեցին» «տասնապատիկ ավելի լավ,
քան բոլոր մոգերն ու աստղագուշակները, որ կային նրա ամբողջ թագավորության մէջ»:

Դանիել մարգարէի գրքի առաջին գլուխը պատկերում է հարյուր քառասունչորս
հազարի փորձառությունը, որոնք անցնում են փորձության եռաստիճան ընթացքի
միջով: Այդ ընթացքի վերաբերյալ Միսիս Ուայթը ասում է. «Այս խոսքերը ներկայացնում
են այն գործը, որ մենք պետք է կատարենք այս վերջին օրերում: Մենք կետով իսկ
արթուն չենք: Մենք չունենք այն զորությունը, որ էական է այն գործը կատարելու
համար, որ պետք է արվի: Մենք պետք է գանք կյանքի, գանք միության: Հիմա, հենց
հիմա, մենք պետք է կանգնենք այնպիսի դիրքում, որտեղ ապաշխարությունն ու
ներման շնորհումը պիտի լինեն մեր աշխատանքի առավել նշանավոր հատկանիշները:
Պետք է որևէ վիճաբանություն չլինի»:

Փորձության գործընթացը, որ առաջնորդում է դեպի «օրերի վերջը», առաջնորդում է
նաև Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում նշված երկու վկաների հարությանը: Այն
գործը, որ այժմ պետք է անենք, սա է՝ ընդունել 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի լուրը և
արթնանալ, ինչպես ներկայացված է մեռյալ չոր ոսկորներով: «Մենք պետք է
կենդանանանք, միության մեջ մտնենք»: Երբ այսպէս ենք անում, մեր գործի
առանձնահատուկ բնութագրիչները լինելու են մեր «ապաշխարությունն ու ներման
շնորհումը»: Մեր գործի առանձնահատուկ բնութագրիչը ներկայացված է Դանիելով
իններորդ գլխում, երբ նա աղոթում է Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի աղոթքը՝
հայցելով իր մեղքերի և իր հայրերի մեղքերի թողությունը, միաժամանակ ընդունելով,
որ ինքը Աստծուն հակառակ էր ընթանում այն հիպոթափությունից ի վեր, որը 2020
թվականի հուլիսի 18-ին նշանավորեց սպասման ժամանակի սկիզբը: Նա նաև պետք է
ընդունի, որ նույն այդ ժամանակահատվածում Աստված էլ էր իրեն հակառակ
ընթանում: Դանիելը ներկայացնում է նրանց, ովքեր անցել են «յոթանասուն տարվա»

գերություն՝ 2020 թվականի հուլիսի 18-ից ի վեր:

Յոթանասուն տարիները Ղևտական քսանվեցի «յոթ ժամանակների» խորհրդանիշն են: Մնացորդաց գիրքը մեզ հայտնում է, որ այդ յոթանասուն տարիներն այն ժամանակաշրջանն էին, որի ընթացքում երկիրը «վայելելու» էր այն շաբաթները, որոնք նրան չէր թույլատրվել վայելել հին Բսրայելի՝ Ղևտական քսանհինգի ուխտի դեմ ապստամբության պատճառով:

որպեսզի կատարվեր Տիրոջ խոսքը Երեմիայի բերանով, մինչև որ երկիրը վայելեր իր շաբաթները. որովհետև այն ամբողջ ժամանակ, որ ամայի պառկած էր, շաբաթ պահեց՝ յոթանասուն տարին լրացնելու համար: 2 Մնացորդաց 36:21:

Մարգարեական «անապատի» որպես խորհրդանիշ՝ Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի երկու վկաների՝ 2020 թվականի հուլիսի 18-ից հետո փողոցում մեռած մնացած «երեքուկես օրը» «յոթանասուն տարիների» խորհրդանիշ է, և նաև «յոթ ժամանակների» խորհրդանիշ: «Օրերի վերջում»-ը խորհրդանիշ է այն մարգարեական օրերի ավարտի, որոնք փակված էին Դանիելի գրքում:

1798 թվականին Դանիելի գիրքը բացվեց, և Դանիելը կանգնեց իր վիճակում՝ պատրաստ իր նպատակը կատարելուն:

«Երբ Աստված մարդուն տալիս է կատարելու մի հատուկ գործ, նա պետք է կանգնի իր բաժնի և իր տեղի մեջ, ինչպես Դանիելը, պատրաստ պատասխանելու Աստծո կոչին, պատրաստ կատարելու Նրա նպատակը»: Manuscript Releases, հատոր 6, 108:

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, Դանիելի գրքի ութերորդ գլխի տասնչորսերորդ խոսքի կատարմամբ, Դանիելի գիրքը մեկ անգամ ևս կանգնեց իր բաժնի մեջ: 1798 և 1844 թվականները առաջին և երկրորդ բարկությունների ավարտն են, և հետևաբար նշում են «յոթ ժամանակների» վախճանը: Դանիելի գրքում «օրերի վերջը» խորհրդանիշ է մի գերության ավարտի, որը ներկայացված է «յոթ ժամանակներով»: Դանիելի գրքի չորրորդ գլխում Նաբուգոդոնոսորը ապրում էր որպես գազան, մինչ «յոթ ժամանակներ» անցնում էին նրա վրայով: «Օրերի վերջում» նրա թագավորությունն ու բանականությունը վերականգնվեցին նրան:

Եվ օրերի վերջում ես՝ Նաբուգոդոնոսորս, իմ աչքերը դեպի երկինք բարձրացրի, և իմ բանականությունը վերադարձավ ինձ, և ես օրհնեցի Բարձրյալին, և գովեցի ու պատվեցի Նրան, որ հավիտյան կենդանի է, որի տիրապետությունը հավիտենական տիրապետություն է, և որի թագավորությունը՝ սերնդից սերունդ. և երկրի բոլոր բնակիչները ոչինչ են համարվում. և Նա իր կամքի համաձայն է գործում երկնքի զորքերի մեջ և երկրի բնակիչների մեջ. և չկա մեկը, որ կարողանա արգելել Նրա ձեռքը կամ Նրան ասել՝ «Ի՞նչ ես անում»: Նույն ժամանակ իմ բանականությունը վերադարձավ ինձ, և իմ թագավորության փառքի համար իմ պատիվն ու պայծառությունը վերադարձան ինձ. և իմ խորհրդականներն ու իմ մեծամեծները ինձ փնտրեցին. և ես վերահաստատվեցի իմ թագավորության մեջ, և առավել գերազանց վեհություն ավելացվեց ինձ: Դանիել 4:34-36.

Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակի ավարտը ներկայացվում է որպես «օրերի վերջ», և, հետևաբար, խորհրդանշում է նաև «յոթանասուն տարիների» և «յոթ ժամանակների» խորհրդանշական ավարտը: Այդ ժամանակ «ապաշխարությունն ու ներումն» են լինելու այն հատկանիշները, որոնք կներկայացնեն նրանց գործը, ովքեր նախկինում մեռած էին այն փողոցում, որ անցնում է չորացած մեռած ոսկորների հովտով:

Հարյուր քառասունչորս հազարի ապաշխարության գործի տեսանելի առանձնահատկությունը Եզեկիելի իններորդ գլխում ներկայացված է որպես «հառաչելով և աղաղակելով»: Երբ Աստծո ժողովուրդը խոստովանի և հեռացնի իր անձնական մեղքերը, երբ ընդունի, որ կրկնել է իր հայրերի նույն մեղքերը, երբ մի կողմ դնի իր կարծիքի հպարտությունը և ընդունի, որ ընթացել է Աստծուն հակառակ, և նաև, որ Նա էլ ընթացել է նրանց հակառակ այն պահից, երբ սպասման ժամանակը սկսվեց 2020 թվականի հուլիսի 18-ին, այդ ժամ նրանք պիտի գտնվեն, որ ունեն «տասնապատիկ» ավելի մարգարեական գործություն, քան թագավորության մեջ բոլոր մյուս իմաստուն համարվողները:

Կնքման գործընթացը սկսվեց իսլամի արձակամամբ, ապա՝ սանձամամբ: Այդ գործընթացն ավարտվում է այնպես, ինչպես սկսվել էր, երբ իսլամը մեկ անգամ ևս արձակվում է: Այն արձակվում է կնքման ժամանակի օրերի վերջում, որը Դանիելի համար Կյուրոսի այն հրովարտակն էր, որ մարդկանց Բաբելոնից դուրս էր կանչում: Այնտեղ, մաքրագործության օրերի վերջում, Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքի «հրովարտակի» դատաստանի ժամանակ, կհայտնվի, որ հավատարիմները տիրապետում են «տասնապատիկ ավելի» մարգարեական գործության:

«Դուք Տիրոջ գալուստը չափազանց հեռու եք դնում: Ես տեսա, որ վերջին անձրևը գալիս էր [այնքան հանկարծակի, որքան] կեսգիշերյան աղաղակը, և տասնապատիկ գործությամբ»: Spalding and Magan, 5.

Դանիելի երկրորդ գլխի քննությունը կսկսենք հաջորդ հոդվածում:

«Սա էր կեսգիշերյան աղաղակը, որ պետք է գործություն տար երկրորդ հրեշտակի պատգամին: Հրեշտակներ ուղարկվեցին երկնքից՝ քաջալերելու վհատված սրբերին և պատրաստելու նրանց իրենց առջև եղած մեծ գործին: Ամենատաղանդավոր մարդիկ առաջինը չեղան, որ ընդունեցին այս պատգամը: Հրեշտակներ ուղարկվեցին խոնարհ, նվիրված անձանց մոտ և դրդեցին նրանց բարձրացնելու աղաղակը. «Ահա Փեսան գալիս է, ելե՛ք Նրան ընդառաջ»: Նրանք, ում վստահվել էր այդ աղաղակը, շտապեցին և Սուրբ Հոգու գործությամբ հնչեցրին պատգամը և արթնացրին իրենց վհատված եղբայրներին: Այս գործը չէր հիմնված մարդկանց իմաստության և կրթության վրա, այլ՝ Աստծու գործության, և Նրա սրբերը, որոնք լսեցին այդ աղաղակը, չէին կարող դիմադրել դրան: Ամենահոգևորները առաջինը ընդունեցին այս պատգամը, իսկ նրանք, ովքեր նախկինում առաջնորդել էին այս գործում, վերջինը եղան, որ ընդունեցին այն և օգնեցին զորացնելու աղաղակը. «Ահա Փեսան գալիս է, ելե՛ք Նրան ընդառաջ»: Վաղ գրություններ, 238: